

[Henning Andersen]

fattende reformer af den offentlige ledelse med henblik på at sikre et bedre grundlag for den politiske beslutningsproces og for styring af de offentlige aktiviteter.

Det bør i hvert fald ikke være sådan, at mangelfuld planlægning, usikkerhed i prioriteringsgrundlaget og slør i styringsmekanismerne bliver de faktorer, som fører til, at en fra alle sider ønsket opbremsning alligevel ikke bliver realiseret.

Fremstillingen har klart afdækket, at der består muligheder for at skrue tempoet i de offentlige udgifters vækst ned, og at dette i mange tilfælde er muligt uden større tab for klienterne og samfundet. Det er tillige godtgjort, at dette stiller ganske store krav om reformer på en række væsentlige områder, og at det under alle omstændigheder er en tidkrævende proces, bl.a. på grund af de mange træghedsfaktorer, der er indbygget i hele systemet. Eller sagt mere direkte: Det kan tage 3 og 5 år varigt at ændre forløbet på forskellige områder.

Men skal der opnås væsentlige resultater i løbet af denne periode, forudsætter det, at der allerede i den nærmeste fremtid tages principbeslutninger i den retning, og at disse igen hurtigt følges op af konkrete beslutninger på hvert enkelt område.«

Det kunne alle sikkert høre ikke var mine egne ord. Nej, det lange citat stammer ikke, som nogle måske også kunne tro, fra den budgetredegørelse, som Finansministeriet offentliggjorde for 2 måneder siden, og heller ikke fra den nye opgørelse, vi fik i går eller i forgårs. Det er derimod hentet fra perspektivplanredegørelsen PP II, og den udkom såmænd i december 1973.

Der er grund til at beklage, at de advarsler – og der var mange af dem – og anbefalinger, som er indeholdt i de to perspektivplanredegørelser, PP I fra marts 1971 og PP II fra 1973, ikke blev taget alvorligt af de skiftende socialdemokratiske regeringer i 1970'erne. I næsten 10 år fik den offentlige sektor og de offentlige udgifter lov til at vokse næsten uhindret.

Først i efteråret 1982 gjorde den daværende firkloverregering op med denne tingenes tilstand. Der skulle bringes balance mellem indtægter og udgifter, således at vi i 1986 og i 1987 sluttede med overskud på statsregnskabet. Sådan var det jo.

I Det Konservative Folkeparti erkender vi, at dette resultat kun kunne opnås gennem en

kombination af besparelser, omlægninger og også en øget skattebyrde for befolkningen. Sådan måtte det nødvendigvis være, og længere var der ikke politisk flertal til at gå, desværre.

Til gengæld har vi begrundet håb om, at der nu såvel i befolkningen som i de politiske partier er forståelse for, at mere vidtgående reformer i den offentlige sektor er nødvendige. Jeg kunne også udtrykke det på en lidt anden måde: I den konservative folketingsgruppe nærer vi et begrundet håb om, at et flertal af Folketingets partier har forstået, at de af regeringen fremlagte og bebudede forslag til strukturændringer i den offentlige sektor må og skal gennemføres.

Selv finder jeg, at tallene i den seneste budgetoversigt understreger vigtigheden af regeringens reformudspil. Vi skal have gjort op med vanetænkningen og systeminertien i den offentlige sektor, sådan som det i sin tid blev anbefalet i perspektivplanredegørelserne.

Her vil jeg godt minde om, at en række af de tiltag, som regeringen har fremsat eller vil fremsætte forslag om, herunder indførelsen af brugerbetaling på en række områder, blev betegnet som nødvendige i Perspektivplan II. Det er uendelig vigtigt, at vi tager alvorligt fat på den opgave, som forestår, og at Folketingets partier udviser det mod, der skal til for at tænke langsigtet, i stedet for at spekulere i mulighederne for kortfristede partipolitiske gevinster. Vi bliver nødt til at tage beslutninger, som er upopulære, også fordi mange af os stadig væk hænger fast i vanetænkning og har glemt, at der er alternative måder at løse mange samfundsopgaver på.

Der skal gennemføres omlægninger på de tunge, udgiftskrævende områder i den offentlige sektor, og vi kender dem. Fra konservativ side støtter vi denne omlægning, og vi er helt enige i de forslag, der indebærer besparelser på arbejdsmarkeds-, social- og sundhedsområdet og på det boligpolitiske område.

Det er helt forkert, at det i visse tilfælde bedre kan betale sig at modtage kontanthjælp fra det offentlige end at arbejde. Udgangspunktet skulle gerne være, at det kan betale sig at arbejde. Vi støtter derfor socialministerens forslag om en tilpasning af kontanthjælpen til lavtlønsniveauet.

På arbejdsmarkedsområdet er det også nødvendigt at ændre reglerne om supplerende dagpenge. Hvis man vil tjene en heltidsindkomst,